स त्वं निवर्त्तस्व विहाय लज्जां गुरौ भवान्द सर्गः २
र्शितशिष्यभक्तिः । शस्त्रेण रक्ष्यं यदशक्यरक्ष्यं न
तद्यशः शस्त्रभृतां क्षिणोति॥४०॥ इति प्रगल्भं पुरुषा
धिराजोमृगाधिराजस्य वचोनिशम्य । प्रत्याह
तास्त्रोगिरिशप्रभावादात्मन्यवज्ञां शिथिलीचकार
॥४१॥ प्रत्यब्रवीच्चैनमिषुप्रयोगे तत्पूर्व्वसङ्गे वितथं
प्रयत्नः।जडीकृतस्त्र्यम्बकवीक्षितेन वज्रं मुमुक्षन्निव
वज्रपाणिः ॥४२॥

सइति। स त्वं निवृत्तोभव किं कृत्वा लज्जां त्यक्त्वा यतः
गुरौ विषये दर्शिता शिष्यस्य भक्तिर्येनसः तादृशः भवान्
यदस्तु रक्ष्यं भवति तद्यदि शस्त्रेण रक्षितुं अशक्यं भवेत्तदा
शस्त्रवतां यशः न क्षिणोति क्षयं न प्राप्नोति ॥४०॥ इतीति।
पुरुषाणामधिराजः दिलीपः आत्मनि अवज्ञां अपमानं
शिथिलीचकार तत्याजेत्यर्थः किं कृत्वा सिंहस्य वचनं श्रुत्वा
किं० वचनं पूर्व्वोक्तप्रकारेण प्रगल्भं किं० सः प्रत्याहतः कुण्ठितं
शस्त्रं यस्य सः कस्मात् महादेवस्य प्रभावात् ॥४१॥ प्रतीति।
राजा एनं सिंहं प्रत्यब्रवीत् किं० सः इषोः वाणस्य प्रयोगे
निष्फलः प्रयत्नोयस्य सः किं० तस्मिन् वाणएव पूर्व्वं संगोयस्य
स तस्मिन् यथा महादेवस्य दर्शनेन जडीकृतः वज्रपाणिः
इन्द्रइव किं० इन्द्रः वज्रं त्यक्तुं इच्छन् ॥४२॥